

BIBLIA

A februári elmélkedéseket Csiky Lajos (Budapest) készítette, a márciusiakat a bányai közösség tagjai írták.

Február 4. – Évközi 5. vasárnap – Mk 1,29-39 – „Elmúlt a láza és szolgált”

Simon anyósa meggyógyításának története tartogat néhány olyan apró részletet, amely alkalmas arra, hogy elindítsa gondolatainkat.

Elsőként az a kérdés merülhet fel, hogy mire is lehet jó egy betegség. Ha betegségről beszélünk, elsősre mindnyájunknak az ötlük az eszébe, hogy az csak rossz lehet, hiszen kellemetlenséggel, fájdalommal jár, erőtlenné leszünk, megérint a halál szele. Ez a történet azonban arra is rávilágít, hogy egy-egy betegség bizony néha alkalom lehet arra, hogy közben Jézussal találkozzunk. Időnként nincs elég időnk Jézusra, keveset figyelünk rá, s talán ajándékkul kapjuk a betegség idejét, hogy elmélyüljön ve a kapcsolatunk. Így válhat áldássá a keserűnek, rossznak induló időszak. Ha Simon anyósa nem lesz beteg, talán sohasem találkozik Jézussal.

A következő felismerés az lehet, hogy milyen nagy értéke van annak, ha egy családból valaki már ismeri Jézust, és ha baj van, akkor tud szólni neki, mint Péter tette. Abban a családban ő volt akkor az egyetlen, aki ismerte Jézust, s azonnal

szólt neki anyósa érdekében. Nagy lehetőség az, ha tudja valaki, hogy honnan kell segítséget kérni, és azt meg is teszi. Lehet, hogy kisebb vagy nagyobb családban én vagyok az egyetlen, aki élni tud ezzel a lehetőséggel. Amilyen készséggel ment Jézus Simon hívására annak anyósát meggyógyítani, olyan készséggel jön ma is a mi hívásunkra. Bátran hívhatjuk, ha szereteteink, barátaink között valaki testileg vagy lelkileg beteg. És ha azt tapasztaljuk, hogy az illető nem fogadja el közvetítésünket, ha nem tudunk számára elfogadhatóan beszélni Istenről, akkor egy időre hagyjuk abba ezt, és inkább Istennel beszéljünk róla. Mint Péter is tette, amikor említette anyósa baját.

A harmadik apró momentum, ami hangsúlyos lehet, hogy Jézus azonnal megy. Az evangéliumi híradásokban gyakran olvashatjuk, hogy azonnal megtesz valamit, nem halogat, nem késlekedik. Ha hívják, azonnal megy. Például akkor, amikor fáradtan megérkezik, és Jairus hívja őt, gyógyítsa meg a leányát. Azonnal elindul. Útközben a vérfo-

lyásos asszony állítja meg, azzal is szóba áll, és végül mindkettőt meggyógyítja. Minderre van ereje és szeretete. Mi is ilyen hozzáállással tegyük azt, amire hív minket, vagy amire a Lélek indít bennünket. A halogatás, a késlekedés a pokol felé vezető út, és bizony sokszor már pótolhatatlan az, amit a maga idejében elmulasztottunk.

Végezetül még egy kérdés, amelyre ma válasz kaphatunk: Mire való a gyógyulás? Arra, hogy akit Jézus meggyógyított, az szolgáljon. Egyszerű, csattanós mondat: „Erre elmúlt a láza, és szolgálni kezdett.” Nem csodálkozott, nem hálálkodott, nem akart visszaélni azzal, hogy ő még gyenge. Aki igazán meggyógyult, azt mindig az jellemzi, hogy elkezd szolgálni. Magamnak is feltehetem a kérdést: Valóban meggyógyultam már? Mert ha igen, ha lelkileg egészséges vagyok, akkor egyértelműen kényszerrel fogok érezni arra, hogy Jézusnak szolgáljak, embertársaimon keresztül. De jó lenne ilyenek tapasztalni magamat!

Február 11. – Évközi 6. vasárnap – Mk 1,40-45 – „Könyörületre indult...”

A farsangvégi időszak az örömről, a vidámságról szól. Jól illik ide a mai evangéliumi történet, amely rávilágít arra, hogyan mutatta meg Jézus az Atya szeretetét az emberek között. Ennek határtalan mértéke, bensőségessége az, ami bennünket csodálatra készíthet, és utánzására indíthat.

Gondoljunk bele először a leprás helyzetébe. Szörnyű betegség, még ma is, hiszen elevenen lerohad a bőre, húsa, tagjai, és mindez folyamatosan fájdalommal is jár. S főleg akkoriban, többnyire szükségét szenvedve, segítség, ápolás nélkül éltek a leprások, általában szegénységben, nyomorogva. Ennél is nagyobb, lelki fájdalmat jelenthetett az, hogy kirekesztődtek az emberi közösségből, kiközösítették őket a társadalomból, s emellett feleslegesnek is érezhették magukat. S

mivel a közvélemény Isten büntetésének tartotta betegségüket, úgy érezhették, hogy Isten is elhagyta, nem szereti őket.

Jézusban egy ilyen ember láttán ébred könyörület. Az eredeti görög szó értelme az, hogy „szívből, lelke mélyéből megszánta”. Többször is előfordul ez a kifejezés az evangéliumokban, jelzi, hogy ilyen odaforodóan szereti Isten az embert, Jézus szavaiban, gesztusaiban ez mutatkozik meg. S ez az együttérzés teljeseedik ki abban, amikor Jézus megérinti a leprást, ami tilos, ön- és közveszélyes is volt, és ezzel közösséget vállalt vele.

Ide illik szent Pál jelzője, aki „minden ismeretet felülmúlónak” nevezi Jézus szeretetét. Ez a kifejezés nem csupán azt jelenti, hogy mérhetetlenül nagy, hanem azt is, hogy ha Jézus lakik a szívünkben,

akkor a tudást meghaladóan, gyakorlat alapján, a magunk tapasztalata által is ráérezhetünk. Jó lenne, ha nem csupán Isten iránti szeretetből, parancsának engedelmeskedve, karitászfelajánlásunkat teljesítve fordulnánk a rászoruló felé, hanem a megszántás, az együttérzés is megjelenne hozzáállásunkban, akár aggodásunkat fejezzük ki, gyakorlati segítséget nyújtunk vagy lelki támogatást adunk.

Talán semmi sem tudja jobban kifejezni, persze átvitt értelemben, a világ mai állapotát, mint a lepra. Isten nélkül, belül és kívül, helyi és világméretben sok minden foszlik és bomlik, mégpedig halálosan. Kisebb és nagyobb embercsoportok élnek nyomorúságosan, kirekesztve, lenézetten, kilátástalanul, remény nélkül. Ahogyan az akkori társadalomban, ma is van jogos önvédelem,

elzárkózás, hogy a betegség, a baj ne terjedjen tovább. De az egyes rászoruló ember esetében más a helyzet! Kereszténységünk gyengesége a gyógyító, megtisztító, fel-emelő jézusi érintés hiánya! Menyire szükség lenne közösséget vállalni egy-egy hozzánk forduló,

vagy általunk észrevett emberrel. Hiszen annyian vannak szerencsétlenek, kitaszítottak, menekültek, a társadalom peremén tengődők, akár a maguk, akár mások, akár a körülmények alakulása miatt. A mai evangéliumban szereplő „leprás” lehetne a borszíne miatt lenézett,

szükséget szenvedő család, a messi földről érkező menekült, vagy az aluljáróban éjszakázó hajléktalan. Vagyok olyan bátor és Jézussal olyan erős, hogy merem „megérinteni”, közösséget vállalni vele, áldozatosan segíteni?

Február 18. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mk 1,12-15 – Küzdelem a kísértéssel

Néhány nappal ezelőtt újra megnéztem Madách Imre *Az ember tragédiája* című drámáját. Megdöbbenő, ahogyan a Sátán hatalmát és befolyását ábrázolja: a történelmen végigvonul a kísértés, a rosszra való csábítás, minden szépnek és jónak az elrontása.

Márk evangélista úgy mutatja be Jézust, mint akivel egy új korszak kezdődik. Örömhírt hozott, vele elközelgett az Isten Országá. Egy olyan világ, ahol a Sátán legyőzhető, uralma megtörhető. Jézus ezt tanításával alátámasztotta, példájával és életáldozatával bemutatta. Márk evangéliumának egyik alapmotívuma, hogy Jézus miként harcol a Sátánnal, hogyan űz ki ördögöket. Ennek a küzdelemnek első alkalmát a pusztai megkísértés.

A nagyböjt kezdetén talán jó lenne nekünk is szembenézni azzal, hogy a mi életünkben hogyan jelentkezik a Sátán, mit is jelent a kísértés. Mik azok az életünkhöz tartozó tények, tapasztalatok, élmények, amelyek el akarnak téríteni a jézusi útról, rossz irányú vonzást jelentenek számunkra. Amikor azt halljuk: „Térjtek meg!”, azt is je-

lenti, hogy szembenézek a kísértésekkel, amelyek körülvesznek, megvizsgálom azokat, és felveszem velük a harcot.

A kísértés egyik ismérve, amint Jézussal szemben is az volt, hogy megtévesztő. Úgy tűnik, hogy semmi rossz sincsen benne. Mégis eltéríthet a hivatásomtól, a szeretet útjáról. Akár azzal, hogy nem megfelelő eszközöket használok jónak tudott céljaim eléréséhez, akár azzal, hogy olyan dolgokra fecsérlem időmet, energiámat, amelyek miatt már nem leszek képes a fontosabb és értékesebb feladatok, tevékenységek elvégzésére. Nagy áldás, ha meg tudjuk különböztetni a sürgős, illetve a fontos teendőket!

A Kísértő becsaphat bennünket azzal is, hogy túlzott magabiztosságot ültet belénk: jó úton járunk, messze jobbak vagyunk az átlagnál, jó csapatba tartozunk. Mintha ez hivatkozási alap lehetne Jézus előtt. Ne feledjük: az ördög figyelme a szenteknek van fenntartva!

Az is kísértés lehet, hogy a kisebb hibákat, mulasztásokat nem vesszük komolyan, leértékeljük, pedig a kisebb botlások, mulasztá-

sok, ha rendszeresek, ismétlődnek, rossz szokásokká válhatnak.

Érdemes feltennünk magunknak még azt a kérdést is: Én magam nem vagyok-e időnként a Kísértő mások számára? Hiszen amikor mást bűnre csábítok, amikor a helytelenben együttműködök vele, rossz irányba vonzom. Ha más bűne vagy mulasztása láttán hallgatok vagy mentegetem, esetleg bátorítom, az ördög szerepét játszom. S rossz belegendolni abba, hogy életem azon mozzanatait, amelyekre sajnos nem lehetek büszke, rossz példaként vonzó, bátorító lehetnek családom, közösségi testvéreim, ember-társaim számára.

Lezárva a témát: nem Isten kísért bennünket. Szeretetéből kapott szabadságunk velejárója minden próba, amellyel bizonyosságot tehetünk hűségünkről. Ahhoz, hogy ezeket kiálljuk, Jézus szava és példája szerint is komoly segítséget jelenthet a böjt és az imádság. Ez nem mentesít a kísértésektől, de lélekben felvértezve, megerősödve vívhatjuk meg mindennapi harcunkat.

Február 25. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mk 9,2-10 – Színeváltozás

Azért került ez a bibliai szakasz a nagyböjt első időszakára, hogy ne egyoldalúan a bűnbánattal, a szenvedéssel, az önsanyargatással foglalkozunk, hanem emeljük fel tekintetünket, pillantsunk előre, és mérítsünk erőt abból a látomásból, mely megsejtet valamit az Isten világából, a Mennyek Országából.

Szeretnénk mindannyian már itt és most, földi életünkben élesebb szemmel észrevenni Isten jelenlétét, szeretnénk látni őt. Ha engedjük, hogy a látomás magával ragadjon, akkor megsejthetjük, hogyan lehetséges ez.

Az apostolokkal együtt a történetben Isten három emberét látjuk: Mózes, Illést és Jézust. Mindannyian látják az isteni fényt, az mégis csak egyikük ruhájáról ragyog vissza. Az égi szótart teszi egyértelművé, hogy ki a legfontosabb: Jézusra kell figyelni, mert ő az Atya

szeretett Fia! Aki a történet végén már csak egyedül látható. Ő, aki a színeváltozás előtt közvetlenül jövendőlte meg szenvedését, haláláig menő hűségét, életáldozatát.

A láthatatlan Isten soha nem látta senki, ő minden láthatónál sokkal hatalmasabb. Hiába kérték a választott nép nagyjai: Mózes sem láthatta szemtől szembe, csak hátulról pillanthatott rá, Illést is csak a csendes szellő susogása figyelmeztette, hogy a láthatatlan Isten van előtte.

Ott a hegyen csak az Emberfiát, a názáreti Jézust láthatták az apostolok, de az ő közönséges, szomorú véget ért életében később megláthatták, és mi is megláthatjuk az isteni szeretet titkát: a nekünk a legdrágábbat is odaajándékozó Atyát, a haláláig hűségű Fiút, s a szeretet kitaró és fáradhatatlan Szentlelkét. Jézus arcán, lényében, személyiségében ragyog fel Isten, benne láthat-

juk meg, hogy ki az Isten, de azt is, hogy a szeretetben kivé lehet az ember!

Meglepő, hogy *Al-Ghazáli*, a középkorban élt nagy muszlim vallástudós idéz egyik írásában egy olyan jézusi tanítást, amelyet máshol nem találunk, de elgondolkodtató: „Attól az órától fogva, hogy fölrvatalozzák a halottat, egészen addig, míg le nem teszik a sír szélére, Isten a maga dicsőségében negyven kérdést intéz hozzá. Ezek közül az első így hangzik: Éveket szenteltél annak, hogy lásd a teremtett világot, de nem szántál egy órát sem, hogy megpillants engem!”

Jézus segít nekünk, hogy felismerhessük, és egyre jobban megismerhessük Isten az életünkben. Ha figyelünk az evangéliumokban megőrzött szavaira, ha a csendben megpróbáljuk meghallani, amit szívünk mélyén sugall nekünk, ha

figyelünk arra, amit embertársainkon keresztül üzen nekünk – akkor, ha a szemünkkel nem is, de a szívünkkel megláthatjuk Istent.

Mindannyiunk életében lehet és van is nem egy, hanem sok Táborhegyi jelenet. Amikor egyedül vagy

testvéreinkkel kiszakadunk a világ zajából, amikor igazán felfelé, befelé tekintünk, és ezáltal más színben láthatunk mindent, átélhetjük azt az örömet, Isten-közelséget, amit az apostolok annak idején. Ezek az alkalmak olyanok lehetnek életünk-

ben, mint az éjszakai, utcai lámpák ritkás fénye, vagy a híd pillérei. Szürkének tűnő napjainkban tudjunk visszaemlékezni ezekre, és keressük a lehetőségét újabb találkozásoknak!

Március 4. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 2,13-25 – Jézus megtisztítja a templomot

Miért kellett Jézusnak ezt tennie? Tudta jól, hogy a valódi Isten háza nem az emberkéz építette templom. Azt is tudta, hogy az árusok, miután megrökönyödve, furcsán néznek rá, egy kézlegyintéssel elintézve ugyanúgy visszaállítják majd asztalaikat, visszahajítják állataikat, és folytatódik a bazár, a kereskedés a templom területén, mint-ha mi sem történt volna.

Maga indokolja a tettet: „...ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!”, majd az író hozzáteszi, hogy a tanítványoknak eszükbe jutott: „A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.” Más fordítás szerint: „A házad miatt való féltékenység emészt engem” (Zsolt 69:10). A „féltő szeretet” vagy „féltékenység” ismerős érzés bennünk: józan érvelés helyett inkább érzelmi kötődést és ragaszkodást jelent, sőt a szóban benne van valamiféle önzés- vagy irigységszínzet is. Márknál rablók barlangjának nevezi a templomot, és Izajás prófétára vonatkozik: „...az én házam neve

imádság háza lesz minden nép számára” (Iz 56,7).

Egy újabb emberi megnyilvánulás? Érzelmei elragadják, és olyat tesz, ami nem „helyes”, nem a tanítása szerinti? Lehetséges, hogy Jézus ellentétbe került önmagával, mert az érzelmei vezették? A dolog akkor kezd megvilágosodni, ha tovább olvassuk: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt felépítem azt.” Már kezd tisztulni a kép, főleg akkor, ha hozzávesszük az Izajás-idézetet: Jézus megint szimbolikusan cselekszik, képekben tanít. Utólag már tudjuk, hogy a három nap a halála és feltámadása közti időt jelenti, így tehát ebben a képben egyenlővé tette magát a templommal. Pontosabban a lerombolt zsidó templom után felépített valódi, örök templommal, amely már nem csak a zsidóké, hanem „minden nép számára” épült. Már nem egy földrajzi helyhez kötött kőépítmény, hanem Jézus örök jelenléte közöttünk, bennünk. Az árusok kiüzése pedig – folytatva ezt

a szimbolikát – Jézusnak = a jézusi útnak, tanításnak, a jézusi életnek, vagyis mindannak a megtisztítása, amit Jézus mint új templomot hozott a Földre. Felhív arra, hogy legyen megtisztítva időnként bennünk, közöttünk, és ügyeljünk arra, hogy ne legyen „kalmárkodás”, evilági értékek átjáróháza, helyszíne. Időnként igazodnunk kell az úton, hogy visszatérjünk a helyes irányba, mert mindenféle egyéb erők észrevétel nélkül, apránként eltérítenek.

A templom megtisztítása Jézusnál végső soron az ember és közösségének, a földi Isten Országának megtisztítását jelenti. Hiszen Jézus mint az örök, minden nép számára újjáépült templom bennünk él, közöttünk él. Az Ő útján járunk, az Ő tanítását hisszük és tesszük. Időnként féltékeny szeretettel, de határozottan ki kell kergetnünk *magunkból* a makacs, vissza-visszatérő, alattomosan belénk férkőző, más felé kacsingató „kalmárokat”. Korrigálnunk kell újra és újra, tudatosítani és tartani az irányt...

Március 11. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 3,14-21 – A hit

A történet szerint a nép zúgolódott Isten ellen, ezért az Úr mérgecsigolyákat küldött a nép közé, és sokan meghaltak. A nép megbánva hitetlenségét, Mózeshez fordult segítségért, aki imádkozott, és azt a feladatot kapta, hogy emeljen magasba egy rézkigolyót, amit mindenki láthat, és aki rátekint, az meggyógyul. (Később Ezékiás király összetörette, mert kezdték bálványként imádni.) A párhuzam Jézussal a hitben nyilvánul meg. A hitetlenségnek nincs gyógymódja, nincs orvossága, csak maga a hit. Aki feltekintett a rézkigolyóra, az hitt a gyógyulásban, és meggyógyult. Aki hittl odafordult Jézushoz, szintén meggyógyult. Nincs olyan, hogy „akkor hiszek, ha ez vagy az történet”. A hitem csak rajtam múlik. Jézus már mindenki számára magasra emeltetett, látható, érthető, elmével és szívvel befogadható. Világossága megment, ha hittl tekintünk.

Ez a gyakorlatban annyit jelent, hogy problémáinkat, életünk nehéz helyzetait az ő tanításának fényében

kell látnunk. Nem merülünk el a nehézségekben, hanem feltekintve, Jézus világosságában másképp látva újraértékeljük a helyzetet. Gondolkodásunkat és értékrendünket felülvizsgáljuk, átalakítjuk, „magasabb” perspektívába helyezük. Sokszor ez maga a gyógyulás. Hiszen legtöbb problémánk a hitetlenségből, földhöz ragadt, lefelé tekintő szemléletünkéből fakad. És emiatt a földön csúszó-mászó mérgező helyzetek, gondolatok betegítenek meg minket. A betegség a tekintet következménye. Ha felfelé tekintünk, akkor meggyógyulunk.

Miért nem szereti a hamis ember a világosságot? Jézus szerint: „nehogy kiderüljenek a tettei”. Más helyen ezt mondja: „Ti vagytok a világ világossága.” A világosság tehát a világba jött Jézus által, és követői által, akik mi vagyunk. Folytatva a gondolatot, általunk válnak láthatóvá a hamis emberek tettei. Emiatt persze nem szeretnek minket, vagy legalábbis kerülnek bennünket. A konfrontáció néha

mégis elkerülhetetlen, ekkor válunk igazán üldözöttekké, nem kívánatos elemekké a társadalomban. Azt is tudjuk, hogy e világ fejedelme a Sátán, ami egyben azt is jelenti, hogy alapvetően a sötétség uralkodik a világban. Egyedül a jézusi emberek, vagy tágabb értelemben az igaz, hiteles emberek jelentik a világosságot.

Az előzőkből következik, hogy ebben a világban hatalmi pozíciót betölteni egy jézusi embernek igen kockázatos. Ha ugyanis meg akar maradni tisztaságban a jézusi úton, akkor a hatalom egyéb szereplőinek hamis tettei lelepleződnek az ő világossága által. Emiatt hamar üldözötté válik, és kiesik a hatalomból. Másik lehetőség, hogy a mindennapok küzdelmei, súlya alatt egyre inkább eltávolodik a jézusi világosságtól, és maga is „elhomályosulva” csatlakozik a világi értékrendhez. Egy biztos, a kettő nem fér össze, nem lehet a világosság fiaként a sötétséget szolgálni.

Március 18. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 12,20-33 – A lélek elvesztése

„Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.” – Mind egyik evangéliumban előfordul ez a gondolat (ld. még: Mt 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24). A szinoptikusoknál „...aki elveszti az ő életét énérttem...” kifejezés áll, itt Jánosnál: „...gyűlöli az ő életét e világon...”

„Az élet elvesztése” kemény feladat. Gyakorlatilag lehetetlen. Azt jelenti, hogy kiüresítjük magunkat, meghalunk, átéljük a teljes megsemmisülést. Ez annyira nehéz, hogy igazából nem is megy magától. Az élet folyása, a körülmények rásegítenek: a nehézségek, a válsághelyzetek, a mélypontok mind-mind azért vannak, hogy segítsenek ebbe az állapotba kerülni. Adjunk hálát a nehézségekért, és lépünk ki belőlük úgy, hogy valamit elengedünk, valamitől megszabadulunk, elhagyjuk, és megkönnyebbülve magasabb szellemi szinten folytatjuk utunkat.

Ha belegondolunk, valójában az egész életút erről szól: születéstől a

halálig az a feladat, hogy megtanuljunk elveszíteni mindent „e világon”, „énérttem”, vagyis Jézusért, a jézusi eszméért, életútért, igazságért. Az anyagi kötődések fokozatos elhagyása a szellemi kötődések kialakítása érdekében. És igen fontos az átéléskor az „énérttem” tudatosítása. Mindez azért történik, hogy a jézusi lélek töltsön el minket. A meghalást újjászületés kell, hogy kövesse. Nem kizárt, hogy az életút folyamán többször is át kell élni ezt, és minden alkalommal újabb, magasabb szinten, Istenhez közelebb folytatódik az út.

Más helyeken is szól hasonló módon Jézus, például amikor Nikodémusnak az újjászületésről beszél, vagy amikor a legnagyobb szeretetnek a teljes, életátadó másért élést nevezi (Jn 15,13). De „az én elvesztése” központi gondolat a keleti tanításokban is. Ugy látszik, hogy szerte a világon a szellemi tanításokban általánosan elfogadott, valott tétel, hogy az embernek meg

kell halnia ahhoz, hogy a szellemi fejlődés magasabb fokaira léphessen.

A mi keresztény, pontosabban Jézus tanításain alapuló felfogásunkban ez annyival több, hogy van egy személy, Jézus, aki miatt mindez történik, és ezért nem öncélú, individuális, mint a keleti filozófiákban, hanem a másért élésben teljesebb ki. Azért „veszítem el az életemet”, azért „halok meg”, hogy újjászületve, Istennel, Jézussal teljesebb összhangban szolgáljak másokat. Az „énérttem” a jézusi cél megfogalmazását jelenti. Ez nincs meg más tanokban, csak nekünk adatott meg ez a nagy ajándék, hogy Jézus, az ő igazsága, élete, tanítása töltsen be kiüresített lelkünket, és adjuk át neki magunkat. Az egész jézusi tanítás az életátadó szeretetről szól, ami nem történhet meg teljes „énelvesztés” nélkül. Nagyon kemény és nehéz út ez, nem véletlenül mondta Jézus, hogy keskeny, és kevesen járnak rajta...

Március 25. – Virágvasárnap – Mk 11,1-10 – A győztes bevonulása

Régi koroktól kezdve a bevonulás egy városba, a győztes hadvezér ünnepelt menete a város behódolását, tisztelgését, a vezérnek kijáró dicsőítést fejezi ki. A nép és a város vezetői egyöntetűen „leteszik” egójukat, hatalmukat a győztes elé, megadva és átadva neki önmagukat és a várost. A bevonulást hatalomátvétel követi, sokszor új törvények, rendelkezések lépnek életbe, egyszerűen gyökeresen megváltoznak a dolgok, a város és a nép új rendnek, új életnek hódol be, és adja meg magát.

Jézus bevonulása átveszi ezt a képet. Jeruzsálem a zsidó kultúra és vallás központja, politikai és társadalmi értelemben is főváros. János megemlíti, hogy palmaágakat terítettek Jézus elé, ami a győzelem, a diadal jelképe volt. Dávid fiának, a király fiának nevezték, más szóval ő a trónörökös, a zsidók új királya. A kép tehát szavakra lefordítva azt jelenti: Jézus, a zsidók új királya győztesként bevonul a zsidó társadalmi és vallási rend központjába, és átveszi a hatalmat.

Elgondolkodtató, hogy miben volt győztes Jézus... Hiszen kivégezték mint istenkáromlót, bűnözőt, lázadót. Társai szétfutottak, eszméit gúny, közöny vagy éppenséggel éles

kritika és ellenállás verte szét. Jézus már ekkor is tudta, hogy ez a sors vár rá, mégis fontosnak tartotta, hogy felhasználva az ősi képet, bevonuljon. Ráadásul számárháton, egyszerűségben és szelidséggel, ami viszont egyáltalán nem hasonlított a világi hatalmasságok és győztesek bevonulásához.

Jézusról tudjuk, hogy szinte minden tette szimbolikus, és képekben értelmezhető, érthető meg igazán. Emiatt örök érvényű, mert ezek a képek a bennünk lévő ősi, mélyen rejtőző képekkel rezonálnak, és a gyökerek szintjén fejtik ki hatásukat. Felszínesen nézve meglehetősen ellentmondásos a helyzet, hiszen látszólag senki sem hódolt be Jézusnak, sőt maga Jézus is jól tudja, hogy ki fogják végezni, és sem világi, sem vallási értelemben nem lesz győztes. Legalábbis az „e világnak” nevezett helyen nem, amit sokszor szembeállít az Isten országával, azzal a hellyel, amelyet számtalan hasonlatában és képében az élet új rendjének, az új Égnek és új Földnek nevez, amely a teremtés kezdete óta el van készítve az ő követőinek – és amely bennünk van, köztünk van, ha szellemi utunkon elérünk oda, ahova Jézus és tanítása vezet.

Ennek a szellemi útnak a születéstől a halálig csak egy célja van: eljutni abba az országba, állapotba, ahol Jézus és az ő igazsága az egyeduralgó, ahová valójában bevonult, és átvette a hatalmat. Az egész embernek, testnek, léleknek, szellemnek együtt kell eljutnia ebbe az állapotba, országba. A teljes embernek kell meghódolnia Jézus előtt, átadva neki a hatalmat, a szellemi irányítást. Azt is tudjuk, hogy Isten országa nemcsak bennünk, hanem közöttünk is jelen van, ha Jézus nevében vagyunk együtt. Ez a „behódolás” tehát a közösségekre, egyházakra, felekezetre is igaz kell, hogy legyen. Mindegy, hogy ketten-hárman, vagy akárhány millióan tartoznak Jézushoz.

Azonban még egy fontos dologban más Jézus „bevonulása”. Ő nemcsak átveszi az irányítást, hanem meg is változtatja, újjá is teremti az országát. Megtisztítja, meggyógyítja azokat, akik hozzá tartoznak. Az ő törvényei, rendelkezései nem külső, a legyőzöttekre kényszerített szabályok, hanem belülről átfformáló, tisztító, megújító erők. Ezért nem ellenállást vált ki a „behódoltakból”, hanem boldogságot ad, és valódi, emberhez méltó hazatalálást az örök otthonba.